

MEDITATIE

2 Timotheüs 1 :10

Die de dood heeft teniet gedaan.

Lezer, wat hebben ons deze woorden *persoonlijk* te zeggen? Horen we uitwendig de prediking van de opgestane Levensvorst aan, zonder de HEERE te smeken of Hij die schatten door Christus verworven, ook aan onze zielen wil wegschenken? Dat is immers noodzakelijk! Hij, Christus, heeft de dood teniet gedaan, maar heeft Hij ook *mijn* dood, waarin ik geestelijk verzonken lig, teniet gedaan? Helaas is dat voor velen geen vraag meer. Natuurlijk zijn die schatten voor hen. Zij zijn immers gedoopt en leven uitwendig naar Gods Woord en zij lezen de Bijbel? Zij zijn immers kinderen van het Verbond? Wat moet er dan nog meer gebeuren?

Wat er meer moet gebeuren? Wel, die overwonnen dood, die verdiende gerechtigheid van Christus moet, zal het wel zijn, aan *mij* persoonlijk geschonken moeten worden. En dat gebeurt in de weg van het Godswonder. Daar kunnen we niet genoeg om vragen, of de HEERE die schatten, die weldaden van de Heere Jezus ons wil schenken. Daartoe moet onze doodstaat weggenomen worden en dat kan alleen bij God vandaan. Uit genade! Uit loutere genade. We kunnen onszelf toch niet uit de geestelijke doodstaat opwekken? Dat is Gods werk. Daartoe heeft nu juist Christus de dood *overwonnen en tenietgedaan*. En in de wedergeboorte, in de levendmaking gaat Hij door Woord en Geest de uitverkoren zondaar levend maken. Het zaligmakend geloof planten. Afsnijden van Adam en inplanten in Christus. En omdat dat nu een eenzijdig Godswerk is, daarom *kan het juist*. Wat een wonder!! Lezer, hebt u ooit kennis gekregen aan uw doodstaat? Hebben we reeds geleerd door inwendig onderwijs van Gods Geest dat wij goed geschapen, maar door de zonde een drievoudige dood zijn onderworpen? Een lichamelijke, een geestelijke en een eeuwige dood? Ja, dat wij *midden in de dood* liggen! O velen willen hier niet aan. Vinden dit overdreven. Lopen hierover heen, alsof niet juist Gods Woord ons dit zo helder en eerlijk voorhoudt. O, dat we toch onze zielen voor de grote eeuwigheid niet zouden bedriegen. Maar als de Allerhoogste door Zijn Geest de vrucht van de opstanding van Christus in het hart zaligmakend gaat werken, gaan we

zien dat we God kwijt zijn! Door eigen schuld. En dat we gezondigd hebben tegen een heilig, rechtvaardig God en ook tegen een goeddoend God. Ontzettend. Dan gaan we het vonnis des doods in onze zielen gevoelen. Dan kloppen we met de tollenaar op de borst en smeken we om ontferming: "O God, wees mij zondaar genadig". Kennen we daar iets van, lezer? Dan gaan we iets inleven, trap en mate bepaalt de Heere: Ik lig gekneld in banden van de dood! Dan wordt het zo onmogelijk om ooit onszelf nog te verlossen. Dan wordt zalig worden onmogelijk. En als Christus dan zo verborgen is? En toch ligt er op de bodem van zulk een ziel de roep: "Och, dat zich Uw heil aan mij mocht openbaren! Och, dat ik Hem kenne, Wie is Hij opdat ik in Hem geloven moge".

O, wat wordt het dan een wonder dat er Eén is Die de zonde en de dood heeft teniet gedaan. Dat die dierbare Middelaar stervend aan het vloekhout de dood gedood heeft. Hij is de dood ingegaan. Vrijwillig. O, van Hem kunnen ze niet genoeg horen! Maar Hij heeft ook over dood en hel en graf getriomfeerd! In Zijn opstanding. Wat een wonder voor ellendige gevangenen, voor doodschuldigen. Wat een waarde krijgt Hij dan in *deze weg* als de meerdere Simson die eenmaal de poorten van Gaza, die hem als een dood omringden, wegdroeg. Hij de opgestane Levensvorst heeft de poorten van de dood weggedragen. En daarom kan er nu nog *leven*, Goddelijk, geestelijk en eeuwig leven geschonken worden aan de grootste der zondaren. Aan de grootste verharde en biddeloze zondaren. Die door eigen schuld midden in de dood liggen. Zij, die onder het oordeel van de drievoudige dood liggen, kunnen nog *levend* gemaakt worden door de onwederstandelijke werking van de Heilige Geest. Smeekt daar toch om, lezer. Het gaat over zulke ontzaggelijke waarheden.

En daartoe is de Middelaar nu ook opgestaan. Om de verworven weldaden *toe te passen*. Aan hen die zichzelf leren kennen midden in de dood te liggen. Dat is ook de prediking van Pasen.: de HEERE moet er Zelf aan te pas komen. Hij alleen kan de banden des doods breken! En in welke weg wil de HEERE dat nu schenken? Wel, in de weg van het gebed. Gevouwen handen, gebogen knieën. En als dan een stervende zondaar een geloofsblik mag slaan op de Opgestane Middelaar, o wat een wonder als dat beleefd mag worden! Dan wordt het waar: "Mijn God u zal ik eeuwig loven, omdat Gij 't hebt gedaan." Dan zal ook ons sterven *leven* zijn, een doorgang tot het *eeuwige*

leven. Dan zal na de oordeelsdag de dood eeuwig verslonden zijn tot overwinning. En aan dat leven gaat een sterven vooraf: een sterven aan de wereld, een sterven aan onze werken, een sterven aan ons leven. Welgelukzalig, die in de HEERE sterven! Dan is het lichamenlijk sterven een doorgang tot het eeuwige Leven op grond van de verdiensten van Christus Die de dood heeft teniet gedaan. Lezer, dat we niet zouden rusten hier bevindelijk kennis aan te hebben!

Ds.W.J Karels. Hardinxveld-Giessendam.